

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία 'Ιουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Α'.

Ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ, ὅπου ἐτοποθετεῖτο χαίρων διότι ἦτο μόνος καὶ ἡδύνατο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἐξαπλωθῇ, ὁ Αἰμίλιος Δουκᾶς ἐξεδίπλωνεν ἤδη τὰς ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας εἶχε πρὸ μικροῦ ἀγοράσῃ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἔθετεν ἐνώπιόν του τὸν ἐκ ῥωσσικοῦ δέρματος νυκτικὸν του σάκκον σεσημασμένον διὰ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων τοῦ ὀνόματός του, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θυρὶς καὶ γηραιὸς τις κύριος μὲ ψαρὸν ὑπογένειον εἶπε, κρατῶν τὸν κρατητὴν τῆς θυρίδος :

— Ἐδῶ ! Ἐλα ! . . . Ἐχει θέσιν !

Ὁ Δουκᾶς εἶδε τότε κόρην ὑψηλὴν, ἥτις παρετήρησε τὴν ἀμαξάν, ἀνέβη αὐτὴ πρώτη μετὰ εὐχερείας καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν τῶν κενῶν γωνιῶν πρὸς τὸ μέρος, πρὸς δὲκάθητο καὶ ὁ νέος, ἐν ᾧ ὁ γηραιὸς κύριος ἐλάμβανε θέσιν ἀπέναντί της, ἀφ' οὗ ὤθησεν εἰς τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του δικτυωτὸν ῥάφιον μικρὸν ταξειδευτικὸν κιβώτιον.

Ὁ Αἰμίλιος ἠγέρθη τάχιστα συναθροίζων τὰς ἐφημερίδας, ἃς εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς ἀμάξης καὶ κάμωνν σχεδὸν αὐτομάτως κίνημα δηλοῦν ὅτι ἐζήτηι συγγνώμην διότι εἶχε καταλάβῃ τὸσον τόπον, παρεχώρει θέσιν πρὸς τὴν κόρην. Ἄλλ' ἐκείνη ἔμεινε συμμαζευμένη εἰς τὴν γωνίαν της, ὥστε καὶ ἄλλοι ἀκόμη ταξειδιῶται ἡδύνατο νὰ καθίσωσι πλησίον της χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλήσωσι. Ὁ Αἰμίλιος ἐνόησεν ὅτι ἡ κόρη ἦτο χαρακτῆρος δειλοῦ καὶ ὀλίγον τι ἀκοινωνήτου.

Τὴν εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ἐπρογευματίζεε περιμένων τὸν συρμόν. Τὴν εἶχε τότε ἀπέναντί του ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ κόρη ἐκάθητο πρὸ τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου κυρίου, ὅστις ὠμοίαζε πρὸς στρατιωτικόν, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης. Ὁ Δουκᾶς τὴν εὕρισκεν εὐμορφον, καὶ ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἂν καὶ ἀπεροσφημένος ὑπὸ τῆς πολιτικῆς εἶχε μάλιστα διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τῶν οἴνων ἐπιτροπῆς διὰ νὰ ἴδῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἦτο ὡχρὰ καὶ μελαγχροινὴ καὶ ἐφαίνετο συνεσταλμένη καὶ ἀγαθωτάτη.

Ἐφόρει μαῦρον ἔνδυμα, μικρὸν πῖλον μὲ βελουδίνας ταινίας καὶ εἶχεν ἀποβάλλῃ, διὰ νὰ προγευματίσῃ, τὰ μικρὰ της σουηδικὰ χειρόκτια. Θὰ ἦτο βέβαια θυγάτηρ τοῦ κυρίου ἐκεί-

νου, τοῦ ὁποίου πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχεν ἀναρτήσῃ ἀπὸ τοῦ κρεμαστήρος ὁ ὑπηρετῆς τὸν ἐπενδύτην. Ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου διεκρίνετο ἡ ἐρυθρὰ ταινία· ἀξιωματικὸς θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο αὐτός. Ὁ Αἰμίλιος δὲν διεκρίνευ ἐξ αὐτοῦ παρὰ μόνον τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς· εἶχε τὰ μαλλία κομμένα στρατιωτικῶς, ὑπεράνω δὲ τοῦ περιτραχηλίου τῆς μαύρης βεδιγγότας του διεκρίνοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο αὐτία ὀλίγον κεχρωματισμένα καὶ διεσταλμένα ὡς πτερυγία. Κόπτων τὸ ψητόν του ὁ στρατιωτικὸς ἦτο κεκλιμένος πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἐτρωγε ταχέως καὶ ὅταν ὁ ὑπηρετῆς προσήρχετο νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἐπεθύμει καὶ ἄλλο τι, ὕψωνε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν κόρην καὶ τότε ἐκείνη ἡ ὄριζε τὸ νέον φαγητόν, ὅπερ ἔμελλε νὰ φέρῃ ὁ ὑπηρετῆς, ἡ ἀπεκρίνετο : Ὅχι.

Ὁ Αἰμίλιος Δουκᾶς ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τινα συνήθειαν τοῦ νὰ ταξινομῇ τὰ πράγματα, εἰς ἣν ἀπὸ τινος πολὺ ἠρέσκετο—διότι σκοπὸς του ἦτο νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τοὺς ἀνθρώπους—κατέταξεν εἰς τὰ ἀγρίμια. Ἡ κόρη, ἦτο προφανέστατον, ἐφαίνετο πως ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν ἐπιμόνων βλεμμάτων τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔρριπτε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκείνη ἐκάθητο. Ὅταν ὁ γηραιὸς κύριος ἔπινε τὸν καφὲν του, ἔτεινε, μὲ πολλὴν φυσικότητα, εἰς τὸ ἄκρον κοχλιαρίου ἐν κομμάτιον ζαχαρέως ἐμβαπτιθὲν εἰς τὸν καφὲν πρὸς τὴν κόρην—θὰ ἦτο βέβαια οἰκιακὴ συνήθεια—ἐκείνη δὲ τότε ἐκοκκινίζεν ὀλίγον βλέπουσα ὅτι τὴν παρετήρουν καὶ ἔλεγεν αὐτῇ Ὅχι, εὐχαριστῶ ! » Ἄλλ' ὅμως ἐδέχετο ἐπὶ τέλους διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν στρατιωτικόν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἀρνησίαν της.

Ὁ Αἰμίλιος τοὺς εἶχεν ἀκόμη ἀπαντήσῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ συρμοῦ εἰς τὸν σταθμὸν, εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου περιμένουσιν οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως. Ὁ γέρον αὐτομάτως περιστρέφετο ὀλόγουρα εἰς τὰ βιβλία τὰ ἐκτεθειμένα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Σιδηροδρόμων καὶ ἐκυπτεν ὀλίγον διὰ νὰ παρατηρῇ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν βιβλίων. Ἦτο βραχύσωμος, ἡ δὲ κόρη ἂν καὶ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ ὠμοίαζε πρὸς αὐτόν. Ὁ Αἰμίλιος δὲν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι ἦτο θυγάτηρ του. Καὶ ὅμως ἐφαίνετο ἀκόμη ἰκανῶς νέος μ' ὅλον ὅτι ἦσαν λευκομέλανες οἱ μύστακές του καὶ διεσταυροῦντο αἱ ρυτίδες ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον ἀνεδείκνυε σχεδὸν ὀστεῶδες ἢ μακρὰ του μῦτη.

Ὁ Αἰμίλιος τὸν ἤκουσε νὰ παραπονῆται διότι ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ σταθμοῦ δὲν ἦσαν ἐκτεθειμένα παρὰ ἐλαφρὰ σχεδὸν μόνον βιβλία. Καὶ ὁ νεανίας, ὅστις ἦτο ψυχρὸς ὡς γέρον, εὕρισκε τὴν σκέψιν τοῦ στρατιώτου—ἄ-

ναντιρρήτως ἦτο στρατιωτικός, ναί, προφανῶς ἦτο στρατιώτης—ὀρθοτάτην, ἐξαισίαν.

—Εὕγε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δυκάς, εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος.

Τὸ ἰδανικὸν τοῦ Αἰμιλίου Δυκά, δικηγόρου καὶ ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου Μοντεσκιέ, ἦτο τῷ ὄντι ἡ σοβαρότης. Περί τούτου ἠδύνατο πᾶς τις νὰ πεισθῇ παρατηρῶν μόνον τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸ ἀπεδείκνυεν. Ἦτο εὐμορφος νέος, ἀλλ' ὀλίγον ξηρὸς, περιέκλειε δὲ ὀλόκληρον τὸ κομψὸν καὶ λεπτὸν ὑποκείμενόν του ἐντὸς ῥεδιγγότας στενωτάτα κομβωμένης, ὡς κοινοβουλευτικὸς ἀνὴρ ἐπιδεικνυόμενος ἐνώπιον πολιτικῆς συνελύσεως. Ὁ πῖλός του, οὐτινος τὸ σχῆμα ἦτο βέβαια σύμφωνον πρὸς τὸν τελευταῖον συρμόν, εἶχεν ὅμως, μόλις διακρινομένην, ἐπὶ τοῦ γύρου δημαγωγικὴν τινα ὄγκωσιν, ἣτις προσέθετέ τι καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σκεπτικὸν καὶ ἐκουσίως αὐστηρὸν χαρακτῆρα τοῦ ξανθοῦ νεανίου, οὐτινος τὸ κόκκινον χεῖλος ἦτο προωρισμένον νὰ μειδιᾷ καὶ τὸ ὅποιον ἐδάγκανεν ἐλαφρῶς μετὰ διπλωματικῆς σχεδὸν ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας, ὅπως καὶ εἰς τὰ βλέφαρά του ἔδιδε τεχνητόν τι βᾶρος ἡμικλείων τούς ὀφθαλμούς, ὅπως προσεκόλλα καὶ τὴν κόμην του, τῆς ὁποίας ἡ χωρίστρα γεωμετρικῶς χαραχθεῖσα ὁμοίαζε—τόσον ἦτο ἀκριβῶς ἴση — πρὸς τὴν χωρίστραν φενάκης.

Τὸ νὰ εἶναι σοβαρὸς ἐφάνετο εἰς τὸν ἐπίδοξον πολιτευτὴν ἔξοχον προτέρημα, τὸ κυριώτατον πάντων ἐν χώρᾳ τόσον καλοκαγάθῳ καὶ ἀφελεῖ, οἷα εἶναι ἡ Γαλλία. Ἐπειδὴ ἡ σοβαρότης εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐξωτερίκευσις ἢ τὸ βερνίκιον τοῦ χαρακτῆρος, οἱ δὲ χαρακτῆρες καθίστανται ὁσημέραι ἰκανῶς σπάνιοι, ὁ νεανίας, ἔξυπνος ἄλλως καὶ πλούσιος καὶ ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἀναδειχθῇ, εἶχε, μόλις ἀπολυθεὶς ἐκ τοῦ γυμνασίου, ὄριση εἰς ἑαυτὸν ἐν πρόγραμμα εὐθύγραμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδὲν πάθος, οὐδεμίαν ἰδιοτροπία τὸν εἶχε κάμῃ νὰ παρεκτραπῇ μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Ὁρφανὸς ὢν καὶ κύριος ἐπομένως τῆς περιουσίας του, μὴ ἔχων δὲ πλέον ἄλλον συγγενῆ παρὰ μόνον ἓνα θεῖον τοῦ πατρός του, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὁ Αἰμίλιος Δυκάς δὲν ἐλάμβανε παρὰ τῶν Παρισίων εἰμὴ μόνον τὴν ἐπιστήμην των, κατεφρόνει δὲ ἐκ βάθους ψυχῆς τὸ γοῆτευμα αὐτῶν καὶ τὸ πνεῦμα, ἐνόμιζε δὲ ταῦτα ὀλέθρια διὰ τὸ λοιπὸν ἔθνος. Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος εἶχεν αισθανθῆ ὅτι ἦτο ἐντελῶς εἰς τὸ στοιχειῶν του μεταβάς χάριν τῶν σπουδῶν του εἰς τὸ Λονδίνον καὶ ἐκτελέσας οὕτω ταξείδιον, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἦτο ὁ ὑποκάρδιος πόθος του. Ὁ κοινοβουλευτικὸς βίος τῶν Ἀγγλων, ἡ ἀγγλικὴ σοβαρότης καὶ ἀξιοπρέπεια,

ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τὸν εἶχον ἐνθουσίαση. Ἡ μᾶλλον ὄχι, πάντα ταῦτα τῷ ἤρεσαν ἀπολύ, πολὺ, ἀληθῶς, διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε πυρετός, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν κατελαμβάνετο συχνὰ ὁ Δυκάς.

Ἐπὶ πολὺ παρέμεινεν εἰς τὸ Οὐεστμίνστερ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πίττ, ὅπως οἱ ἀφελεῖς ἐρασταὶ σταματῶσιν ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Πιερ Λασέζ πρὸ τοῦ μαυσωλείου τοῦ Ἀβελάρδου καὶ τῆς Ἐλοίζης. Καὶ ἐκεῖ, ἐρωτῶν τὸν ἀνδριάντα τοῦ ὑπουργοῦ ὅπως ὁ Ἐρνάνης τὸν τάφον τοῦ Καρόλου τοῦ πέμπτου καὶ μελετῶν πῶς νὰ δώσῃ εἰς τὴν νεαράν του φυσιογνωμίαν ἀόριστόν τινα ἀντανάκλασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μεγάλου κοινοβουλευτικοῦ ῥήτορος τῆς Ἀγγλίας, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὑπέρπετε δακνόμενον ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ γείνη ὁ Πίττ τῆς Γαλλίας. Ὡ, πόσῃ ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὸ πνεῦμα του ἡ μεγάλη ἐκείνη μαρμαρῖνη μορφή ἡ ἐκτείνουσα οἰνοεὶ ὑπερφυᾶ χειρονομίαν ὑπεράνω πάντων ἐκείνων τῶν τάφων, ἐντὸς τῶν ὁποίων κοιμῶνται τόσαι δόξαι τῆς ἀγγλικῆς πατρίδος! Ἐφάνετο εἰς τὸν Δυκᾶν ὡς μία φανταστικὴ ὀπτασία τῆς ἰδίας αὐτοῦ φιλοδοξίας! Ἄς ἦτό ποτε δυνατὸν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐπενδύτην του τὴν τηβεννώδη πτυχὴν τοῦ μεγάλου μανδύου τοῦ Πρωθυπουργοῦ! Τὸν κατεπίεζεν ὁ Πίττ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἀνεύρισκεν ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰκόνα εἰς τὰς πλατείας τῆς ἀγγλικῆς μητροπόλεως! Ἄς ἐγίνετο ὁ Πίττ τῆς Γαλλίας! Διότι εἰς τοῦτο ἔτεινε τέλος πάντων ὁ ξανθὸς νεανίας ὁ ἐπαινέσας τὸν γηραιὸν κύριον, διότι ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἔλλειψιν σοβαρῶν βιβλίων.

Νὰ γείνη Πίττ! Νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὸν Πίττ! Αὐτὸς ὁ Οὐίλλιαμ Πίττ ἦτο ὁ θεὸς τοῦ Αἰμιλίου Δυκά! Οὔτε ὁ Ροαγέ Κολλάρ, οὔτε ὁ Μολλέ, οὔτε ὁ Γυζῶ οὔτε οἱ μεγάλοι κοινοβουλευτικοὶ ἄνδρες τοῦ τόπου του προὔξενον εἰς αὐτὸν τὸν υἱικὸν θαυμασμὸν ὃν ἠσθάνετο διὰ τὸν «κ. Πίττ!» Ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἐγεννήθη Ἀγγλος νὰ ἀγορευθῇ καὶ αὐτὸς ποτε ἐντὸς τοῦ ὠραίου γοθτικοῦ μεγάρου τοῦ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ταμέσεως ἐν τῇ γλώσῃ, ἐν ἣ συνεζήτει ὁ μέγας Πίττ. Ἡ πατρίς τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Βύρωνος ἦτο μόνον πατρίς τοῦ Οὐίλλιαμ Πίττ διὰ τὸν καλὸν νεανίαν, τὸν ἀξιογάπητον καὶ πλασμένον διὰ τὴν ἀγαπᾶ.

Ὅπως ὁ Καῖσαρ εἶχε σπουδάσῃ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξάνδρου οὕτως εἶχε καὶ αὐτὸς μελετήσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν πολιτικὴν ὑπαρξίν τοῦ Πίττ, λαμβάνων ἐν τῷ Συλλόγῳ Μοντεσκιέ τὸ ὕφος τοῦ νεαροῦ Σιάταμ ὅστις ἦτο τὸ ὑπόδειγμά του ἅμα δὲ καὶ ὁ ἀπελπισμὸς του. Ναί, ὁ ἀπελπισμὸς του. Ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐν ἡλικίᾳ ἐπτὰ ἐτῶν, ὁ Οὐίλλιαμ

Πίττ, μανθάνων ὅτι ὁ πατήρ του εἶχε γείνη κόμης τοῦ Σιάταμ, ἀνέκραξε: «θέλω νὰ ἀγορευθῶ εἰς τὴν βουλὴν τῶν κοινοτήτων ὅπως ὁ πατήρ μου!»—Ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν, ὅταν ὁ Δυκᾶς ἀνέτρεχεν εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς παιδικῆς του ἡλικίας αὐτὸς ὁ Αἰμίλιος—ὅποια ταπεινωτικὴ σύγκρισις—ἐπαίριζε τὴν σφαῖραν μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του καὶ ἐπεχρωμάτιζε τὰς ἐτοιμους λιθογραφίας τὰς ὁποίας περιεῖχε τὸ κιβώτιον τῶν χρωμάτων του. Τί καιρὸς χαμένος!

Καὶ ὁ Πίττ ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι δύο ἐτῶν ἦτο ἀντιπρόσωπος τῆς κόμης τοῦ "Αππλεβυ! Καὶ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ἦτο ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν! Ὁ Αἰμίλιος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη «Καγκελλάριος τοῦ Ζατρικίου» ὅπως ἀποκαλοῦν οἱ "Αγγλοὶ τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, διότι ἡ ἀτυχία του τὸν ἔκαμε Γάλλον, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ εἶναι ὑφυπουργός, ναί, εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἠδύνατο νὰ εἶναι! Καὶ ὅμως δὲν ἦτο! Ἡδύνατο, ἔπρεπε νὰ εἶναι βουλευτὴς καὶ δὲν ἦτο! Δὲν ἦτο τίποτε. Ἐθαύμαζε τὸν Πίττ, τὸν ἐλάτρευε, τὸν ἐφθόνη, ἀλλ' ὁ Πίττ, ὁ Βίλλυ, ὅπως ἐπὶ τὸ οἰκειότερον τὸν ὠνόμαζε, τὸν κατεσύντριβε μὲ ὄλον τὸ ὕψος τῆς μεγαλοφυΐας του. Ἐκεῖνος ἦτο βουλευτὴς ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι δύο ἐτῶν, αὐτὸς δέ, ὁ Αἰμίλιος Δυκᾶς, σήμερον, 28 Ἰουλίου 1884, ἦτο εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν. Καὶ πῶς νὰ τολμήσῃ πλέον νὰ διαπλεύσῃ τὴν Μάγχην; Ἐπρεπε νὰ φύγῃ διὰ παντός τὸ ἀσπλαγχνον βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐξηκόντιζον οἱ μαρμαρίνοι ὀφθαλμοὶ τοῦ μεγάλου Πίττ.

Ὁ Αἰμίλιος λοιπὸν τὴν πρῶταν ἐκείνην ἐπέβη τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης μὲ τὸ ἐξῆννημα μιᾶς ἐλπίδος, μὲ τὴν χαραυγὴν μιᾶς εὐχαριστήσεως εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅπως θὰ ἐξεστράτευε κατακτητῆς. Ἡ κυρία Ἐρβλαί, τῆς ὁποίας ἦτο πανίσχυρον ἐν Παρισίοις τὸ πολιτικὸν σαλόνιον—καὶ ὁ μέλλων Πίττ εἶχε σπύση ὅσον ἠδυνήθη ταχύτερον νὰ συστηθῇ πρὸς αὐτήν—ἡ κυρία Ἐρβλαί λοιπὸν τὸν εἶχε προσκαλέσῃ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μαζί της εἰς Δαμμαρί-λέ-λύς, εἰς τὴν ἑπαυλὴν της πλησίον εἰς τὸ Μελέν. Καὶ αἴφνης εὐρύς ὀρίζων πλήρης ὀνείρων εἶχεν ἀμέσως ἀνοιχθῆ ἐνώπιόν του. Τί ἀξιόλογος αὐτὴ ἡ κυρία Ἐρβλαί! Εὐχαρίστως θὰ προσέπιπτεν εἰς τοὺς πόδας της. Ὅχι, — ἂν καὶ ἦτο εὐμορφος καὶ ἰκανῶς νεάζουσα—ὄχι διὰ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἄπαγε, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἀορίστως, μειδιώσα, ἐπάνω εἰς τὴν συνομιλίαν, χωρὶς ἀκόμη νὰ ἐκτεθῆ, μὲ πολιτικὴν, μὲ διπλωματίαν, ἡ κυρία Ἐρβλαί εἶχε κάμη λόγον πρὸς τὸν Δυκᾶν (τί ἐκπληξίς καὶ τί ἐξαφνικόν!), εἶχε κάμη πρὸς αὐτὸν λόγον περὶ τοῦ φοβεροῦ, τοῦ ἀνησυχαστικοῦ, τοῦ πυ-

ρετώδους, τοῦ σοβαροῦ ζητήματος· περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ.

Περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ;

Ναί, ὁ Σαρβέ, ὁ βουλευτὴς Σαρβέ, ὅστις, καθὼς ἔλεγον αἱ κακαὶ γλῶσσαι ὤφειλεν εἰς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί καὶ τὴν βουλευτικὴν ἔδραν καὶ ἄλλα πολλὰ τρυφερωτέρας φύσεως εὐεργετήματα, ὁ Μεδερικός Σαρβέ, «ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρβέ» εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν ἔδραν του. Νὰ τὴν παραιτήσῃ—μὴ ἀνησυχῆτε—χάριν ἄλλης ἀνωτέρας ἔδρας! Οἱ πολιτευόμενοι δὲν ἀφίνουσιν ἐν λάφυρον παρὰ μόνον ὅταν αἰσθάνωνται ἀσφαλές εἰς τοὺς ὀδόντας των ἄλλο ἀνώτερον. Καὶ ὁ Σαρβέ ὠνειρεύετο νὰ γείνη γερουσιαστής. Τὸ γεγονός λοιπὸν τοῦτο ὑπέδειξεν εἰς τὸν Αἰμίλιον ἡ κυρία Ἐρβλαί, ἀμέσως δὲ ἡ φιλοδοξία τοῦ νεαροῦ Πίττ ἦναψεν ὡς δρᾶξ ῥοκανιδίων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ζωρὰ ἐκδήλωσις μεγάλης χαρᾶς ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἐκ τῶν προτέρων κεκανονισμένην σοβαρότητά του δὲν ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῆς κυρίας τίποτε ὁ νέος, ἐξηκολούθει δὲ νὰ παίζῃ καὶ αὐτὸς τὴν πολιτικὴν καραδοκῶν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ περίστασις, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο ἐν τάξει καὶ ἀποφασιστικῶς νὰ θέσῃ τὴν ὑποψηφιότητά του.

Πρὸς τὸ παρὸν ἐσπούδαζε τὸν τόπον. Ἐμελέτα τὴν ἐπετηρίδα τοῦ νομοῦ τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης. Τὴν εἶχε μάθῃ ἀπὸ στήθους, τὴν ἐπετηρίδα! (Νομὸς τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης, πέντε ὑπονομαρχίαι, εἴκοσι ἐννέα ἐπαρχίαι, πενήτηνταπέντε δῆμοι. Πέμπτον σῶμα στρατοῦ ἐξερτῶμενον ἐκ τῆς Ὀρλεάνης. Ὑπάγεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων. Λατομεῖα εἰς τὸ Σατώ-Λανδὸν κτλ. κτλ. κατασκευὴ ζαχαρωτῶν εἰς Δαμμαρί-λέ-λύς, ὅπου ἡ ἑπαυλις τῆς κυρίας Ἐρβλαί».

Οὕτω παρεσκευασμένος καὶ ὠπλισμένος, ὡς ἂν ἔμελλε νὰ ὑποστῆ τὰς ἐξετάσεις του, ὁ Αἰμίλιος, μετὰ μέθης ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας Ἐρβλαί, εἰσηλθεν εἰς τὸ τραῖνον τοῦ Μελέν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀφ' οὗ τῶρα ἐπραγματοποιήθη ὁ πόθος τοῦ Σερβέ καὶ προήχθη οὗτος εἰς τὴν ἄνω βουλὴν καὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ τῆς χθὲς ἦδη εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ ἐκλογικὴ περίοδος, θὰ ἐσκέφθησαν βεβαίως εἰς τὴν ἑπαυλιν, εἰς τὴν ἐπορεύετο, νὰ ὑποδείξωσιν αὐτόν, τὸν Αἰμίλιον, ὡς διάδοχον τοῦ ἐκλεχθέντος γερουσιαστοῦ ἐν τῇ βουλῇ.

Ἄλλως δὲ δικαίως ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δυκᾶς, διότι ἀπὸ τριῶν κατὰ συνέχειαν ἐτῶν εἶχεν εὐσεβάστως προσφέρῃ πρὸς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν. Εἶχε γείνη μετ' ἀφροσιώσεως πλήρους ἀξιοπρέπειας—καὶ ἐπιτηδειότητος—ὁ γραμματεὺς της ὅταν συνεκάλει εἰς σύσκεψιν τοὺς φίλους της, ὁ ἐπίτροπός της ὅταν εἶδε χορούς κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας

καὶ ὁ ἀντιπρόσωπός της ὅταν εἶχε νὰ ζητήσῃ παρὰ τινος ὑπουργοῦ εἴτε ἱκανοποιήσῃ, εἴτε ἐνθάρρυνσιν εἴτε διορισμὸν διὰ τινὰ τῶν φίλων της. Ὁ Αἰμίλιος οὔτε χρόνον οὔτε κόπον εἶχε φεισθῆ οὔτε φιλοφρονημάτων — ἀλλὰ φιλοφρονημάτων σοβαρῶν — διὰ νὰ προσελκύσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν εὐμένειαν τῆς κυρίας Ἐρβλαί, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστὰ ὥστε ἐφαίνετο περιποιητικώτερος τοῦ δέοντος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Σαρβέ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐλάχιστα ζηλότυπος καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀγαθός.

Ὁ Αἰμίλιος κατείχετο ὑπὸ πυρετοῦ, εἰδικοῦ πυρετοῦ ὑποφθριαίου.

Μεγαλοπρεπεῖς ἐλπίδες εἶχον ἐμφωλευσῆ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ κρανίῳ του ὑπὸ τὰς ξανθὰς τρίχας του τὰς ἐπιμελῶς ἐκτενισμένας. Τέλος πάντων δὲν εἶχε παρὰ εἴκοσι ἐξ ἑτῶν ἡλικίαν καὶ ἠδύνατο νὰ καταφθάσῃ τὸν μέγαν Πίττ, τοῦ ὁποῖου τόσον πρόωρος εἶχεν ὑπάρξῃ ἢ ἀνάπτυξις. ἠδύνατο καὶ νὰ τὸν περάσῃ ἴσως. Ἦρκει μόνον νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ἵππον καὶ ἐπειτα ὁ δρόμος ἦτο ἀνοικτός· λόγοι, προτάσεις, ἀντιπροτάσεις, ἐπιτροπαί, ἀντεπιτροπαί. Τί ὄνειρα!

Εἰς τὸν σταθμὸν εἶχε προμηθευθῆ ὀλόκληρον συλλογὴν ἐφημερίδων καὶ ἐν αὐταῖς ἐζήτει κατὰ πρῶτον καὶ κατὰ προτίμησιν τὰς ἐκλογικὰς εἰδήσεις τῶν νομῶν διότι ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς «διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ». Ἐμελλε δὲ νὰ καταφάγῃ — παραλείπων τὰ φιλολογικὰ ἄρθρα καὶ τὰ λοιπὰ περιττὰ δημοσιεύματα — πάσας ἐκείνας τὰς ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις, ὅτε αἴφνης εἰσῆλθον εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν οἱ δύο του συνοδοιπόροι.

Ὁ Δυκᾶς διαταραχθεὶς πρὸς στιγμήν, ταχέως συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ὅσον καὶ ἂν ὠνειρεύετο τὸν Πίττ, ἦτο εἴκοσι ἐξ ἑτῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤγετο φυσικὰ ἔστω καὶ ἐξ ἀπλῆς περιεργείας εἰς τὸ νὰ παρατηρήσῃ ἀκόμη τὴν νέαν κόρην, μετ' ἧς ἐμελλε νὰ συνταξιδεύσῃ. Ἐβαλε λοιπὸν πρὸς στιγμήν κατὰ μέρος τὴν Ἐφημερίδα τῶν συζητήσεων, τὸν *Γάλλον* καὶ τὸν *Ἀδιάλλακτον*.

Ἄλλως δὲ μία λέξις, τὴν ὁποίαν ἤκουσε λεγομένην ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ κυρίου εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Ἀνοίγων τὸν ὁδηγόν του ὁ στρατιωτικὸς εἶπεν ὀλίγον ἄφ' οὐ ἐκάθησε.

— Θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Μελὲν εἰς τὰς δώδεκα καὶ δέκα καὶ μετὰ πέντε λεπτά· θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Δαμμαρί.

— ὦ! θὰ χρειασθοῦν δέκα λεπτά... ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἴσως! εἶχεν ἀποκριθῆ ἡ κόρη μὲ ὠραίαν φωνήν, πολὺ γλυκεῖαν, ἀλλὰ διαπεραστικὴν καὶ ἀρμονικῆς ἀποχρώσεως. (Ὁ Δυκᾶς ἐσπούδαζε τὴν τόνωσιν τῶν φωνῶν ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ἐποψίν τοῦ βήματος.)

— Ὅχι... ὦ! βεβαίως ὄχι. Εἰς ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτά... τὸ Δαμμαρί εἶναι τόσον πλησίον! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔχωμεν βραδύνη!...

Τὸ ὄνομα τοῦ Δαμμαρί εἶχεν ἐκπλήξῃ τὸν νεανίαν. Τῷ ἐφαίνετο παράξενον ὅτι καὶ ἄλλοι ἐπορεύοντο ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς διευθύνετο. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη, κατὰ τὸ θέρος πολλοὶ κάμνουν αὐτὸ τὸ ταξείδιον καὶ τίς οἶδε ἴσως ὁ συνοδοιπόρος μου κατοικεῖ εἰς τὸ χωρίον μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

Τῆς θυγατρὸς του; Εὐθύς μετ' ὀλίγον ὁ Αἰμίλιος ἔμαθε πάλιν δι' ὀλίγων λέξεων, ἅς ἤκουσεν ὅτι ἡ κόρη ἦτο ἀνεψιὰ τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ ὅτι ὀνομάζετο Γιλβέρτη. Ἐσκέφθη ὅτι εἶναι πολὺ ὠραῖον τὸ ὄνομα, κύψας δ' ὀλίγον μετὰ ταχύτητος παρετήρησε τὴν κατατομὴν τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ φυσιογνωμία της ἀνταπεκρίνετο καλῶς πρὸς τὸ ὄνομά της. Εὗρε δὲ ὅτι τὸ πρόσωπόν της — ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον τὸ κανονικόν, τὸ δηλοῦν δειλίαν συγχρόνως καὶ τρυφερότητα, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε θαυμάσῃ — ἦτο σοβαρώτερον ἢ αὐστηρότερον τοῦ ὀνόματος Γιλβέρτη, νεανικοῦ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν μειδιῶντος.

ὑπὸ τὸ εἰσδύον διὰ τῆς θυρίδος φῶς ἐμκύνοντο ἔτι μᾶλλον αἱ μακρὰ βλεφαρίδες τῆς νεανίδος ἐπὶ τῶν ὠραίων μαύρων ὀφθαλμῶν της καὶ τὸ μέτωπόν της ἐφ' οὗ ἔταλαντεύοντο πλόκαμοί τινες τῆς κόμης της ἐφαίνετο ὡσεὶ διαγραφόμενον ἐντὸς τῆς φωτεινῆς εἰκόνας, ἢ ἐσχημάτιζε μακρὰν ἢ πεδιάδα.

Ὁ Συρμὸς εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ τῶν Παρισίων καὶ ἔβαινε γοργῶς. Οἱ ἄγροὶ καὶ τὰ δένδρα περιλούμενα ὑπὸ αἰθρίου καὶ θερμοῦ ἤδη ἡλιακοῦ φωτὸς ἐξηφανίζοντο ὡς τεμάχια πρασίνου ὑφάσματος ἐν τάχει ἐκτυλισσόμενα. Ἡ νεᾶνις παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως ὡς φαίνεται πολὺ σπανίως θὰ ἐξήρχετο τῶν Παρισίων. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπίσης ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἔβλεπεν ἐξοχὴν. Ὅτε διέβαινον ἀντικρὺ τῶν φρουρίων, ὁ Δυκᾶς τὸν ἤκουσε παρέχοντα πρὸς τὴν ἀνεψιάν του τεχνικὰς ἐξηγήσεις· παρετήρησε δὲ πρὸς τούτους ὁ Αἰμίλιος ὅτι αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ δὲν δυσηρέστουσαν κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην.

— Καλὸν σημεῖον! ἐσκέφθη αὐτίς ὁ νέος Πίττ. Καὶ αὐτὴ ὡσαύτως εἶνε σοβαροῦ χαρακτῆρος!

Εἰς τὴν Λατινικὴν συνοικίαν καὶ ἀλλαχοῦ εἶχε συναντήσῃ ἐν γένει γυναίκας αἰτινες ἔχασμων ἀκούουσαι τοὺς περὶ τοῦ Σάταμ λόγους του. Ὁ Αἰμίλιος τὰς ἀπεκάλει ματαιοδόξους, μωρὰς, ἀχρήστους αὐτὰς τὰς γυναῖκας. Μόνη ἡ δεσποινὶς Γιλβέρτη ἀπετέλει ἐξαιρεσὶς. Ἄλλὰ τίς οἶδεν ἂν ἦτο πράγματι τοιαύτη καὶ αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Γιλβέρτη;

Ἐλαθε μίαν τῶν ἐφημερίδων καὶ προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ ἄλλ' αἱ ἐφημερίδες οὐδένα ἐπινοοῦντο λόγον περὶ τοῦ Σαρβὲ καὶ περὶ τοῦ διαδόχου τῆς θέσεώς του ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ὁ δὲ Δυκᾶς ἕνεκα τούτου εὗρισκε τὰς ἐφημερίδας ἐπίσης ἀνιαρὰς ὅσον καὶ τὰ φιλογέλωτα γύναϊα. Τότε καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὴν ἐξοχὴν, ἐκ διαλειμμάτων δὲ νὰ ρίπτῃ καὶ κανὲν βλέμμα ἐπὶ τῆς νεάνιδος διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὄραν.

Ὁ θεὸς συνωμίλει σπανιώτατα μὲ τὴν ἀνεψιάν του. Τὰς κνήμας ἔχων διεσταυρωμένας, συνέστρεφε τὸν μύστακά του καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές ἐφαίνετο ῥεμβὸς καὶ κατεχόμενος ὑπὸ σέψεως ἀνησυχούσης αὐτόν.

Ἡ Γιλβέρτη εἶχεν ἤδη ἀνοίξει ἐν βιβλίον καὶ ἀνεγίνωσκεν. Ἐκ περιεργείας ὁ Αἰμίλιος ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν τίτλον μακρόθεν. Ἦτο τόμος ἀγγλικὸς τῶν *Mellets* τοῦ λόρδου Μακώλαιη. Ἄγαθὸν σημεῖον! ἀγαθὸν σημεῖον καὶ αὐτό, θὰ ἐσυλλογισθῆ μετ' εὐχαριστήσεως ὁ νεαρὸς δικηγόρος.

Ἡ ἀμαξοστοιχία προὔχρει ταχέως. Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ὑπερβῆ τὸ Βιλνέβ—Σαίν—Ζωρζ. Τὰ πεδία ἐξετείνοντο πέραν, οἱ δὲ τηλεγραφικοὶ στύλοι διέγραφον γραμμὰς ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ἐν τῇ ὀρητικῇ φορᾷ τῶν ἀμαξῶν.

Ἦδη ὁ θεὸς τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης εἶχεν ἀνοίξει τὸ ὑαλωτὸν παράθυρον παραπονόμενος ὅτι πάσχει ὑπὸ καταλαβούσης αὐτὸν αἴφνης ἡμικρανίας καὶ ἀνέπνεε τὸν δροσερὸν ἀέρα διὰ νὰ τὴν ἀποδιώξῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ πονοκεφαλᾶς ἀπὸ τώρα! εἶπεν αὐτῷ ἀφήσασα τὸ βιβλίον ἡ Γιλβέρτη, ἥτις τὸν παρετήρει ἀπὸ τινων στιγμῶν.

— Ναι, ἀλλά... εἶμαι ὅπως εἰξεύρεις νευρικός... Ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις..

— Ἄ! ἤμεθα τόσον ἡσυχοὶ εἰς τὴν ὁδὸν Μανσάρ!

— Ἄφοῦ εἶνε ἀνάγκη ὅμως!.. Ὁ κύριος Σαρβὲ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀνάγκη.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ Σαρβὲ νέαν ἐξήγειρε περιέργειαν παρὰ τῷ Δυκᾷ. Διατί ἄρα αὐτὸς ὁ γηραλέος μικρόσωμος κύριος ὁ φέρων τὴν ταινίαν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἦτο τόσον συγκινημένος; Καὶ κατὰ τί ὁ Σαρβὲ ὁ πρῶην βουλευτῆς καὶ νῦν γερουσιαστῆς τοῦ νομοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης καὶ τοῦ θείου της;

Καὶ ὁ νέος δικηγόρος χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἀκροᾶται, ἀνέμενε μίαν ἀκόμη λέξιν, ἐκαρᾶδοκει μίαν οἰανδήποτε ἐξήγησιν, ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο ὅλως ἀπυχολημένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἥς τὰ φύλλα εἶχε κοφῆ διὰ μαχαιριδίου ἔχοντος λεπίδα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ.

Ἄλλ' ὁ συνοδαιπὸρος τοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶπεν. Ἐπανέλαθε μόνον τὴν φράσιν: «Ἄφοῦ εἶνε ἀνάγκη!» καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ῥεμβῆν του στηριζὼν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γναφαλωτοῦ διαχωρίσματος τῆς ἀμάξης.

Ἡ Γιλβέρτη ἐξηκολούθει τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Μακώλαιη.

Αἴφνης ὁ θεὸς ἐπαράχθη καὶ ἀνεσκίρτησεν. Ἐκυψεν ὀπωσοῦν καὶ ἔτριψεν ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμούς. Μόριον ἀνθρακὸς ἐκ τῆς καπνοδόχης φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰσέδυσεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του, ὅστις ἐν μιᾷ στιγμῇ κατέστη ἐρυθρὸς καὶ ἀλγῶν, ἡ δὲ Γιλβέρτη πλησιάζασα καὶ καθήσασα παρὰ τὸν θεῖον της προσεπάθει νὰ ἐκβάλῃ τὸ μόριον τοῦ ἀνθρακὸς, κοπτερόν, καθὰ ἔλεγεν ὁ στρατιωτικὸς, ὡς ἀόρατος μάχαιρα.

— Νὰ εἴχομεν ὀλίγον νερόν!

Καὶ ἡ Γιλβέρτη ταῦτα λέγουσα παρετήρει τὰς ἀποσκευὰς ἄς πρὸ μικροῦ εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς δικτυωτῆς σκευοθήκης τῆς ἀμάξης.

Ὁ Δυκᾶς ἔσπευσε τότε ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβωτίδιόν του τὸ φέρον τὰ χρειώδη τοῦ ταξειδίου, ἀλλὰ τάχιστα ἐδέησε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην διότι τὸ κιβωτίδιόν του δὲν περιεῖχεν εἰμὴ φιαλίδια ἀρωμάτων. Ἄλλως τε ἡ νεανὶς καὶ ὁ θεὸς της τὸν διέκοψαν εὐχαριστοῦντες, Δὲν ἦτο τίποτε· θὰ ἔπερνοῦσε!... Νά! εἶχε περάσῃ ἤδη ὁ ἀσήμαντος πόνος!... Μεγάλον πρᾶγμα ἦτο τάχα ἓνα κομματάκι ἀρβουνοῦ!...

Τότε ὁ Αἰμίλιος μετ' ἀνεπιλήπτου ἀβροφροσύνης ἔλεγε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν μειδιῶντα ὀπωσοῦν ὑπὸ τὸν μύστακά του, ἀλλὰ τεταραγμένον καὶ συνεσταλμένον:

— Πρέπει νὰ ἔχετε ἰδῆ πολὺ σοβαρώτερα ἀπ' αὐτό!

Ὅτε ἀφίκοντο εἰς Μελέν εἶχεν ἤδη λησμονηθῆ τὸ ἐνοχλητικὸν τοῦ ἀνθρακὸς μόριον καὶ δὲν ἐγένετο πλέον περὶ αὐτοῦ λόγος.

Ὁ Δυκᾶς ἀκουσίως παρετήρει διὰ τῆς θυρίδος μήπως τὸν ἀνέμενε καμμία ἰδιωτικὴ ἀμαξά μένουσα πλησίον τοῦ σταθμοῦ. Κατελθὼν τῆς ἀμαξοστοιχίας παρετήρησεν ὄχημα, οὐ ὁ ἥνιοχος ἕστατο κρατῶν τὴν μάστιγα ἀνὰ χεῖρας ἐν τῇ θέσει του, ἐνῶ ὁ θεράπων ἐφαίνετο ἐξετάζων διὰ τοῦ βλέμματός τοὺς ἐξερχομένους ἐπιβάτας, οἵτινες δὲν ἦσαν πολυάριθμοι.

Ὁ Αἰμίλιος προὔχρησεν, ὅτε ἤκουσε τὸν ἥνιοχον λέγοντα πρὸς τὸν θεράποντα:

— Ἄ!... νὰ ὁ ταγματάρχης!

Καὶ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἐδείκνυε τὸν γηραιὸν κύριον πλησιάζοντα ὀπωσοῦν συνεσταλμένον καὶ παρακολουθούμενον ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς του.

Ὁ Δυκᾶς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξεπλάγη. Ἐκ ποίας συμπτώσεως ὁ ταγματάρχης μετέ-

βαινε ταύτοχρόνως μετ' αὐτοῦ οὐ μόνον εἰς Δαμ-
μαρί-λέ-λύς ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας
Ἐρβλαί; Διότι τὸ σταθμεῦον ἐκεῖ ὄχημα ἀνή-
κεν εἰς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί. Τὸ κατὰ συρμὸν τῆς
ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' μονόγραμμα συγ-
κείμενον ἐκ δυὸ Εὐσυμπεπλεγμένων καὶ ἐζωγρα-
φισμένων ἐπὶ τοῦ φατνώματος τοῦ ὀχήματος οὐ-
δεμίαν κατελίμπανεν ἀμφιβολίαν. Ε. Ε. δηλαδὴ
Ἐρρικέττα Ἐρβλαί.

Ἐγνώριζε λοιπὸν αὐτὴ τὸν ταγματάρχην
καὶ τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην;

Ὁ Αἰμίλιος δὲν ἦτο δυσηρησθημένος διὰ
τοῦτο. Ἡ γειννίασις εὐειδοῦς νεανίδος εἶνε εὐ-
χάριστος καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς σοβαροὺς ἀνθρώ-
πους· ἡ θεωρία τῆς χρησιμεύει ὡς διάλειμμα
μεταξὺ τῶν πολιτικῶν προβλημάτων. Ὁ Δυ-
κᾶς παρεμέρισεν εὐγενῶς διὰ τὴν περάσῃ ἢ Γιλ-
βέρτη καὶ ὁ θεῖός τῆς· ἔπειτα γοργῶς εἰ καὶ
μετὰ τινος ἀκαμψίας ἀνήλθεν εἰς τὸ ὄχημα καὶ
ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῶν λέγων μετὰ μειδιάματος
ἀνεπιλήπτου, οὐδὲ πολὺ οἰκείου οὐδὲ πολὺ
σκαίου:

— Εὐτύχημα μου ἦτο ἡ τιμὴ τοῦ νὰ σὰς
ἔχω συντρόφους.

Ὁ ταγματάρχης ἀπήντησεν εἰς τὴν καλῶς
κατεσκευασμένην φράσιν ἐκείνην χαιρετίζων διὰ
τοῦ πῖλου μετ' εὐγενοῦς προσηθείας, ἡ δὲ δε-
σποινὶς Γιλβέρτη ἠρυθρίασεν ὀλίγον, ἀγνοῦσα καὶ
αὐτὴ διατί, ἴσως διότι τὸ φιλοφρόνημα τοῦ νέου
ἦτο καλῶς συντεταγμένον.

Ἐξείκησαν.

— Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ταξειδίου δὲν θὰ
εἶνε μακρόν, εἶπεν αὐτῆς ὁ Αἰμίλιος, ὅστις ἤθελε
νὰ μάθῃ τί ἐπήγαγε νὰ κάμῃ εἰς Δαμμαρί ὁ
ταγματάρχης ἐκεῖνος, οὐτινος ἡγήνοιο τὸ ὄνομα.

Ὁ ταγματάρχης διὰ τὴν ἀπαντήσῃ κατὶ ἐπα-
νέλαθεν:

— Βέβαια... ἐντὸς ὀλίγου ἐφθάσαμεν!..

Ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιόν του καὶ παρατηρῶν
τὴν ἀνεψιάν του:

— Νομίζω πῶς δὲν θὰ μᾶς περιμένουν διὰ
τὸ πρόγευμα.

Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε καθυστερήσει,
ἡ ἀνησυχία μὴπως φανῇ ἀνακριθῆς ἐμήκυνεν
ἐτι μᾶλλον τὴν ἐρυθράν του ρίνα ἐπὶ τῆς κι-
τρίνης ὀλίγον μορφῆς του. Εἶτα καμμῶν τὸν
ὀφθαλμὸν ἐξετέλει μορφασμὸν ἰαπωνικοῦ προ-
σωπείου διὰ τὴν ἀποδιώξῃ τὸ μόριον ἐκεῖνο
τοῦ ἀνθρακος, ὅπερ ἀκόμη ἠνώχλει τὸ βλέφα-
ρόν του.

Τὸ ὄχημα διερχόμενον ὑπὸ τὴν ἀψίδα τοῦ
σιδηροδρόμου ἔβαινε ταχέως διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ
Πετι-Δαμμαρί, ὁ δὲ ταγματάρχης ἀνεκινεῖτο
ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὡς νὰ ἤθελε νὰ διακρίνῃ μα-
κρόθεν τὸ Μελέν. Ἡ νεανὶς ἀπεναντίας παρετή-
ρει τοὺς ἐργαζομένους εἰς τοὺς ἀγρούς χωρικούς

κευφόμενος ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ
ἡλίου.

— Δὲν γνωρίζετε τὸ Μελέν; ἠρώτησεν ὁ Αἰ-
μίλιος Δυκᾶς ἐκλαμβάνων ὡς ἐκ περιεργείας
προερχόμενα τὰ κινήματα τοῦ ταγματάρχου.

— Ἐγώ, κύριε;... Ἐγεννήθη ἐκεῖ!

— Ἄ!

Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως κάποιος γείτων τῆς
ἐξοχικῆς ἐπαύλεως τῆς κυρίας Ἐρβλαί αὐτόχθων.

Ὁ Δυκᾶς οὐδεμίαν προσέθηκε λέξιν.

Ἡ Γιλβέρτη, παρετήρει νῦν τὴν πεδιάδα
μακρὰν διατεταγμένην ὑπὸ σειρῶν δένδρων καὶ
πρὸς δεξιὰν ὑπὸ λόφου ὄμαλου καὶ ἀπαστρά-
πτοντος ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ὡσανεὶ ἐκα-
λύπτετο ὑπὸ κεράμων ἐκ σχιστολίθου. Οἱ ἔπποι
ἐκάλπαζον ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Δαμμαρί ἐντὸς τῆς
κόνεως. Αἱ πρῶται οἰκίαι τῆς κώμης χαρῖες-
σαι, λευκαί, μὲ στέγας ἐρυθράς, θεριναὶ ἐπαύ-
λεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιβαλλόμεναι ὑπὸ
τοιχῶν ὁμοιάζουσαι μὲ τὰς ἀγγλικὰς ἀγροτι-
κὰς οἰκίας, ἐφαίνοντο ἤδη, μετὰ τινος δὲ στιγμῆς
τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ μεγαλοπρεποῦς κιγ-
κλιδωτῆς θύρας ἐκ σιδήρου σφυρηλατημέ-
νου, διὰ μέσου τῶν ἀνοικτῶν φύλλων τῆς ὁποίας
εἰς τὴν ἐσχάτιαν ἀμμοστρώτου δεινροστοιχίας,
ἐν τῷ μέσῳ ἀνθέων καὶ δένδρων διεκρίνετο ὁ
τοιχὸς τῆς ἐπαύλεως φαιδρῶς λευκᾶζων μεταξὺ
τῆς σκιερᾶς θαλερότητος.

Ὁ Δυκᾶς ἔβλεπε, ἠρέυνα διὰ τοῦ βλέμμα-
τος, ὡς μὴ ἐλθὼν ἄλλοτὲ ποτε.

Ἡ δεσποινὶς Γιλβέρτη εἶπεν εἰς τὸν θεῖόν
της:

— Νά!... ἐδῶ εἶνε!...

— Τὸ εἰξεύρω...

Καὶ ὁ Δυκᾶς παρετήρησεν ὅτι ὁ ἀξιωματι-
κὸς καθίστατο ὠχρότατος καὶ ὅτι μάλιστα ἔ-
τρεμεν ἔλαφρῶς ἐνῶ συνήθριζε τὰς ἀποσκευὰς
καὶ τὸν παρ' αὐτῷ κείμενον ὁδοιπορικὸν σάκκον.

Ἐν τούτοις πρὸς ὑστάτην ἐπιβεβαίωσιν ἠρώ-
τησεν ὁ Αἰμίλιος ἂν τῷ ὄντι ἦτο ἐκεῖνη ἡ ἐ-
παυλις τῆς κυρίας Ἐρβλαί.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ νεανὶς ὡς
νὰ ἦτο οἰκεῖον εἰς αὐτὴν τὸ μέρος.

Τότε κατῆλθεν αὐτὸς πρῶτος καὶ οὐδέποτε
παραμελῶν τὴν ἀβροφροσύνην ἔτεινε τὴν δεξιὰν
πρὸς τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην ὅπως τὴν βοη-
θήσῃ νὰ καταβῇ. Εἶχεν ἀποθέσει χαμαὶ τὸν
φέροντα τ' ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του
σάκκον διὰ τὴν χαιρετίσῃ ἐνταυτῷ διὰ τῆς ἀρι-
στερᾶς χειρὸς.

Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ ταγματάρχου μόλις ἔψαυσε,
χωρὶς τὴν ἀρνηθῆ, τὴν τεταμένην πρὸς αὐτὴν
χειρὰ καὶ ἐπήδησεν εὐκίνητος, ἐνῶ ὁ ἀξιωμα-
τικὸς ἐξηρέυνα διὰ τοῦ βλέμματός τὸ βάθος
τοῦ ὀχήματος μὲ ἦθος τεταραγμένον, ὡς νὰ ἐφο-
βεῖτο μὴπως εἶχε λησμονήσῃ τίποτε, ἢ μάλ-

λον, καθὰ ἡ Γιλβέρτη ἐμάντευεν, ὡς νὰ ἐδίσταζε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Διὰ τοῦτο ἔχρονोटρίθει.

Οἱ ὑπνρέται ἀπεκόμιζον ἤδη μετὰ σπουδῆς τ' ἀντικείμενα, ὅσα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν οἱ προσκεκλημένοι τῆς κυρίας Ἐρβλαί.

Τότε ὁ ταγματάρχης ἠρώτησεν ἕνα ἐξ αὐτῶν.

— Μήπως εἶνε εἰς τὸ τραπέζι;

— Ὅχι, κύριε. Ἐπερίμεναν τὴν εὐγενίαν σας.

— Ἄ! μ' ἐπερίμεναν! Βλέπεις, Γιλβέρτη; μ' ἐπερίμεναν... Μήπως ἀργήσαμεν;

— Ὅχι πολὺ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑπνρέτης μετὰ τόνου δηλοῦντος: «Ἄϊ, πάρα πολὺ μάλιστα!»

Ὁ ταλαίπωρος ταγματάρχης εἶχε τὴν ὄψιν τεθλιμμένην.

Παρετήρει τὸ ἀνάβαθρον τῆς ἐπαύλεως ἐκεῖ πέραν ὅπθεν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ μετὰ πλείονος ἀνησυχίας παρά ἂν ἐπρόκειτο νὰ κυριεύσῃ ὀχύρωμά τι καὶ ἐκόμβωνε τὰ χειρόκτιά του, ἐνῶ ὁ Δυκάς μὲ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων ἐτίνασσε τὸν κονιορτὸν τῶν ἐνδυμάτων του, ὅτε ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου γυνὴ νεαρὰ ἀκόμη, λεπτοφυῆς, κομψή, εὐειδιστάτη, περιβεβλημένη θερινὴν οἰκιακὴν ἐσθῆτα παρακολουθουμένη δὲ ὑπὸ εὐσάρχου κυρίου φαλακροῦ, οὗ τὸ κρανίον ἐσπινθηροβόλει ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, προέβη τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν Γιλβέρτην καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δυκάν μετὰ φωνῆς θελκτικῆς:

— Καλῶς ὄρισάτε!

— Τέλος πάντων! προσέθηκεν ὁ εὐσαρκος κύριος.

Καὶ ἐστήριξε τὴν χεῖρά του οἰκειῶς ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ταγματάρχου, τοῦ δυστήνου ταγματάρχου θλιβέντος ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ τέλος πάντων! ἐκεῖνου, ὅπερ ἐξέλαβεν ὡς ἐπίπληξιν, ὠθῶν δὲ αὐτὸν ἠρέμα πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσοδοῦ ἐπὶ τῶν βαθυμίδων, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Αἰμίλιον:

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν ταγματάρχην, κύριε Δυκά;

— Ὅχι, κύριε γερουσιαστά, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ μειδιάματος εὐσεβάστου ὅπερ ὁ ἐν τῇ πολιτικῇ μαθητευόμενος ὀφείλει ν' ἀποτείνῃ λαλῶν πρὸς ἄνδρα διαπρεπῆ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἤλθετε μαζί!

— Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ βαγόνι μάλιστα, κύριε Σαρβέ!... Ἦτο σύμπτωσις... εὐτυχῆς, προσέθηκεν ὁ Δυκάς τονίζων ἐπιμελῶς τὸ ἐπίθετον.

Ὁ κ. Σαρβέ ἐσταμάτησε παρὰ τὴν εἴσοδον, ἐνῶ δὲ ἡ κυρία Ἐρβλαί εἰσῆρχετο ἤδη εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα διεφαίνοντο αἱ μελαναὶ ρεδιγγόται πολλῶν κυρίων χαριετιζόντων τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην, ἣν ἡ εὐειδῆς γυνὴ παρουσία-

ζεν, ὁ γερουσιαστῆς εἶπε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

— Φίλτατε ταγματάρχα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κ. Αἰμίλιον Δυκάν δικηγόρον, ἀντιπρόεδρον τοῦ συλλόγου Μοντεσκιέ, μέλλοντα εὐελπιν ἀγωνιστὴν τοῦ δικηγορικοῦ σταδίου καὶ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος.

Ὁ Δυκάς λίαν κολακευόμενος ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐχαίρετῆσε ἀνεπιλήπτως.

Ὁ κ. Σαρβέ προσέθηκεν:

— Φίλτατε κύριε Δυκά, ὁ ταγματάρχης Βερδιέ... ὁ διάδοχός μου!

Ὁ Δυκάς ἐγένετο πελιδνός.

Ἐφέλλισε συλλαβὰς τινὰς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ὁ διάδ...;

— Ναί, βέβαια, ἐγὼ ἀντικατέστησα τὸν βαρῶνον Μαρτύ εἰς τὴν γερουσίαν... τὸν Κοαλίνον Β', εἰξεύρετε, ἐκεῖνον ὅπου ἔλεγε πάντοτε ἀδὲ συμπαθητικὸς μου ἀντίπαλος...» ὁ δὲ ταγματάρχης Βερδιέ συγκατετέθη καλοκαγάρως νὰ μὲ διαδεχθῆ εἰς τὴν Βουλὴν!

Ὁ ταγματάρχης ἔμενε ἀφωνος ἠρυθρία μάλιστα ὀπωσοῦν. Ὁ Δυκάς ἴστατο ὡς κεραυνόπληκτος.

— Τότε λοιπὸν... ὁ... ὑποψήφιος ἐξελέγη;

— Χθές, ἐν γενικῇ ὁμηγύρει. Ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν ταγματάρχην.

— Καὶ αἱ ἐφημερίδες δὲν λέγουν τίποτε!

— Αἱ ἐφημερίδες! εἶπεν ὁ Σαρβέ, μάλιστα αἱ ἐφημερίδες! Εἰξεύρετε ὅτι αὐταὶ ποτὲ δὲν λέγουν τίποτε, διότι θέλουσιν ν' ἀνακατεύωνται εἰς ὄλα!

Καὶ χαίρων ἄκρως διὰ τὸ ὠραῖόν του ἀπόφθεγμα ὁ γερουσιαστῆς παρεμέρισε ὅπως διέληθη ὁ Βερδιέ καὶ ὁ Δυκάς, λέγων πρὸς τὸν ταγματάρχην μετὰ μεγαληγόρου προσηνείας τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ὡς καρφίδες ἐνεπηγνύοντο εἰς τὸ οὖς τοῦ μέλλοντος ἀντιζήλου τοῦ μεγάλου Πίτ.

— Ἐμπρός, φίλτατε ταγματάρχα! Περάσατε πρῶτος. Μόνον ἐν ὄρα ἐκλογῆς ἢ σειρά σας ἔρχεται ὕστερον ἀπὸ ἐμέ!

Εἶτα μετὰ τὸν Βερδιέ καὶ τὸν Σαρβέ εἰσῆλθεν ὁ Αἰμίλιος ὀπωσοῦν ἀπογοητευμένος εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην, ὅπου ἤλπιζε νὰ δρέψῃ ὡς ῥόδον ἐντὸς τοῦ κήπου τὴν προσεχῆ ὑποψηφιότητα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Λαὸς ἠττηθεὶς κρίνει ἑαυτὸν προδοθέντα.

Διαβλέπει τις κακῶς τὴν θλίψιν τῶν ἄλλων μὲσω τῆς ἰδίας χαρᾶς.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζενιτευθῆ τις ἵνα καταστῆ ξένος—ἀρκεῖ νὰ γηράσῃ.